

Latinamerika: Vänd nederlagen till seger

RMF-press juni 1975

Copyright: RMF-press

Denna skrift är en sammanställning av översatta dokument från Liga Comunista de Chile, LCC under första halvåret 1974, dvs *efter* Pinochets militärkupp

Liga Comunista de Chile, LCC, grundades i juli 1973. LCCs programmatiska grundval är den revolutionära marxismen. Organisationen anslöt sig från början som sympatisörsorganisation till Fjärde Internationalen. Under de korta månader som kamraterna i LCC kunde agera öppet hann de ge ut en veckotidning, samt ett antal broschyrer. Veckan efter kuppen kunde LCC som första organisation inom den underjordiska vänstern publicera ett dokument som försökte göra en värdering av nederlaget samt ange de omedelbara politiska uppgifterna. Sedan september -73 har LCC regelbundet givit ut tre tidningar i Chile: *Combate*, *Resistencia Obrera* (Arbetarmotstånd), samt *Resistencia Estudiantil* (Studentmotstånd). Upplagorna har naturligtvis varit mycket begränsade. Varje underjordisk tidning i Chile har emellertid en spridning långt utöver den tryckta upplagan, och det faktum att kamraterna i LCC lyckats med en regelbunden utgivning är självklart av betydelse för moralen inom organisationen och inom det chilenska avantgardet över huvud taget.

I januari 1974 höll LCC sin första kongress i Chile. Vi har tidigare i Internationalen publicerat delar av de dokument som antogs på kongressen. En fullständig översättning av kongressdokumenten är nu genomförd, och vi kommer att publicera dessa i någon form senare. De dokument vi publicerar i denna broschyr är hämtade från *Boletín Exterior*, LCCs bulletin för spridning utanför Chile. *Boletín Exterior* har hittills utkommit i 2 nummer, och den innehåller i första hand artiklar och dokument från LCCs utgivning i Chile.

Den första artikeln gör en bestämning av det nuvarande läget i Chile och motståndskampens uppgifter. Kamraterna i LCC reser i detta sammanhang en mycket viktig diskussion med MIR (Den Revolutionära Vänsterrörelsen) om de taktiska och strategiska skiljelinjerna inom den chilenska arbetarrörelsen. MIRs utveckling under den kommande perioden är av stor betydelse för att formera det revolutionära ledarskapet i Chile. MIR är inte den kommande revolutionens parti, men MIR har en nyckelroll inom avantgardet, dess medlemmar består av militanter helt hängivna revolutionens sak. Därför är det desto mer nödvändigt med en seriös värdering och kritik av MIRs politik före och efter kuppen. Motståndet mot diktaturen kan drabbas mycket hårt av den demoralisering som stora delar av MIR-basen riskerar att utlämnas åt till följd av MIRs oklarheter i den aktuella politiska situationen, dess propagandism och dess opportunistiska gentemot reformismen.

Den andra artikeln diskuterar perspektiven för den latinamerikanska revolutionen som helhet. Även denna diskussion är helt nödvändig för klargöranden i förhållande till latinamerikanska centristiska grupper som MIR i Chile och ERP/PRT i Argentina, och i förlängningen av detta, förhållandet mellan den latinamerikanska revolutionen och det kubanska ledarskapet. Vi tror också att diskussionen om OLAS och Junta Coordinadora Revolucionaria (Revolutionära Samordningsorganet) kan hjälpa svenska militanter och aktivister i solidaritetsrörelser att ställa

problemen med den latinamerikanska revolutionen på ett mindre romantiskt och mer politiskt sätt.

I botten av diskussionen med dessa grupper finns en fråga som är livsviktig för den chilenskt revolutionens framtid. Den gäller de reformistiska partiernas ansvarighet för nederlaget i september 1973. Desto mer som grupper som MAPU och MIR idag ”i enhetens namn” tenderar att skjuta denna diskussion åt sidan. Den ”taktik” dessa organisationer använder, när de under trycket från det chilenska kommunistpartiet väljer att inte tala särskilt högt eller särskilt länge om de grundläggande politiska lärdomarna från Allende-perioden, för inte motståndet ett steg framåt. Den illusoriska enhet man tror sig uppnå med denna ”taktik” är en enhet vars villkor dikteras av kommunistpartiet. Det är en ”enhet” vars främsta syfte är att stärka reformismen, och kommunistpartiet kommer inte att tveka en sekund att spräcka upp den i det ögonblick det anser att vänstern inom den ”Chilenska Vänstern”, dvs den samordning utomlands som uppnått mellan UP-partierna och MIR, har fyllt sin funktion. (I UP — Unidad Popular /folkfronten/ — ingick bl a Kommunistpartiet, Socialistpartiet, MAPU).

Vi kan redan se hur kommunistpartiet alltmer intensivt tar på sig uppgiften att få MIR utestängd från samarbetet. Den ”Chilenska Vänsterns enhet” har för MIRs del inneburit att organisationen ställt upp på deklamationer som i lätt maskerad form propagerat kommunistpartiets taktik och strategi. Det har inneburit att MIR ”inte ställer som huvuduppgift” en klargörande diskussion om reformismens förräderi. Kommunistpartiet bedömer idag styrkeförhållandena som sådana att det inte längre än nödvändigt att bibehålla det vänsterkamouflage det skaffat sig med hjälp av MIRs opportunism.

Att kämpa för en proletär enhetsfront, inkluderande kommunistpartiet, för försvaret av de chilenska massornas omedelbara intressen, är uppenbarligen en nödvändighet idag. Att falla till föga för en ”enhet” till priset av programmatiska eftergifter kommer att leda till nya nederlag.

De 18 månader som gått sedan kuppen har inte inneburit någon avgörande förändring i styrkeförhållandena mellan klasserna i Chile. Diktaturen håller fortfarande arbetarklassen i ett järngrepp. Arbetarrörelsen är svårt sönderslagen och den ideologiska splittringen är stor. I en sådan situation, där varje kampyttring riskerar att förbli helt isolerad, finns faran för djup demoralisering av partiernas militanter. Ytterligare uppsplittring och isolering kan bara undvikas om de aktuella uppgifterna ställs utifrån en grundläggande förståelse för villkoren för arbetarrörelsens återuppbyggnad.

Det är i detta sammanhang vi tror att LCCs dokument är viktiga. Både för kampen i Chile och för det internationella solidaritetsarbetet. Den chilenska Vänstern bedriver en intensiv propaganda om framgångar i motståndskampen. Var och en av UP-partierna, liksom MIR, propagerar sina egna taktiska och strategiska uppfattningar som om de i allra högsta grad redan vore realiserade i Chile. Olika delar av den internationella solidaritetsrörelsen har tagit till sig passande stycken av exilpartiernas propaganda. Så har kommunistpartidominerade solidaritetsorganisationer sin ”motståndsrörelse”, en ”antifascistisk front”, inkluderande allt från det kristdemokratiska partiet och vänsterut. Dvs vänsterut till en viss gräns. Hittills har MIR accepterats som sista utpost, men som det verkar; inte länge till.

Andra solidaritetsorganisationer åter, fr a i länder där chilerörelsen har splittrats upp mellan kommunistpartiet och yttersta vänstern, pekar på sin motståndsrörelse: de motståndskommittéer som proklamerats av MIR alltsedan statskuppen. Genom en braskande propaganda har MIR i exil invaggat stora delar av den internationella solidaritetsrörelsen i illusioner om en omfattande, formerad, välorganiserad ”motståndsrörelse”. Den lättköpta entusiasm som kan vinnas genom att

framställa efterdyningarna till det största nederlaget i den latinamerikanska arbetarklassens historia som en situation på gränsen till revolutionär kris, förbyts snart nog i djup besvikelse när de spektakulära framgångarna låter vänta på sig.

Den press under vilken de chilenska revolutionärerna lever ställer naturligtvis enorma krav på dem. Den sociala och politiska situationen, reformismens styrka inom arbetarrörelsen, öppnar vägen för propagandistiska framställningar och eftergivenhet, ”i enhetens namn, till förmån för kampens uppgifter”, i förhållande till reformismen. Men utan en fördjupad diskussion om UP-perioden och reformismens förräderi, förd på det skarpaste sätt inom den chilenska arbetarrörelsen, kommer nya katastrofer inte att kunna undvikas. Det är betecknande att parallellt med de chilenska centristiska gruppernas ökande undfallenhet gentemot kommunistpartiet sker en liknande utveckling inom grupper ur den yttersta vänstern internationellt, inte minst i Sverige. Vid tidpunkten för kuppen kunde alla stå upp som en man och förklara det chilenska nederlagets lärdomar, alla kunde ropa ut reformismens förräderi. Att många av dem som då ropade högst bara veckorna innan hjälpte till att dölja vad som stod på spel genom att mer eller mindre oförbehållsamt backa upp UP-regimen, att deras helomvändning skedde under trycket av ”den chilenska vägens” fruktansvärda slut och mindre utifrån en djupgående förståelse för nederlagets orsaker, förklarar varför UP-regimen idag alltmer beskrivs i de finaste färger. Vi tror att man åter och åter måste klargöra reformismens svekfulla roll i Chile.

Månaderna innan kuppen fanns inte längre några tvivel om vad som förbereddes. Borgarklassen och dess partier, dess armé och polis, hade överbryggat de interna motsättningarna. Reaktionen kunde samlas kring den enda lösningen: krossa arbetarklassen. Återstod att organisera kontrarevolutionen, att fastställa dess exakta tidpunkt. Detta var uppenbart för alla som hade ögon att se med och öron att höra med. Förberedelserna skedde öppet. Samtliga arbetarpartier erkände hotet, inget hade förmåga att formera de chilenska arbetarna i en motoffensiv. I själva verket leddes arbetarklassen till slaktbänken av sina stora organisationer.

Kl 9.30 den 11 september, då kontrarevolutionen redan var i full blomning, manade Allende i en radiosändning från Monedapalatset folket till lugn. ”Invänta de patriotiska soldaternas reaktion”! När de ”patriotiska soldaterna” reagerat, när Allende redan mördats och Monedapalatset var sönderbombat, riktade CUT (chilenska LO) sitt upprop till arbetarklassen: Ockupera fabrikerna, försvara dem! Med vad?! Med de vapen som CUT och UP-partierna nogsamt undanhållit de revolutionära arbetarna i hemliga förråd? Med vilken samordning, med vilken ledning? Med den ledning som erbjöds av de UP-ledare och CUT-ledare som tog sin tillflykt till ambassaderna, de som överlämnade sig till militären, de som i all tysthet gick under jorden och lämnade landet? Enstaka gevär och pistoler mot tusentals maskingevär. Försvara fabrikerna! Stridsvagnar och bestyckade helikoptrar dränkte fabrikerna i det hjältemodiga proletariats blod.

Militären mötte ett mycket begränsat organiserat motstånd. Av de tusentals dödade i den första blodsvågen var det bara en liten del som föll i strid. De allra flesta var offer för den blinda vita terrorn. De som kunde erbjuda arbetarna ett minimum av ledarskap för ett organiserat motstånd var fr a mellankadern i Socialistpartiet, de som tagit sina ledares revolutionära proklamationer på allvar, samt militanter ur MIR och extremvänsterns kader. Det var dessa som stod vid de revolutionära arbetarnas sida under det bittra nederlaget. Kommunistpartiets ledning lämnade scenen och med sig tog de sina slagord: ”Med president Allende och Unidad Popular, mot ultrahögerns och ultravänsterns provokationer!” Idag ekar dessa slagord i exilen och i Radio Moskva.

Den chilenska arbetarklassen led ett förkrossande nederlag. Att MIR och små grupper som LCC, under kontrarevolutionens höjdpunkt, intog sina platser med vapen i hand bland massorna, kunde

inte minska omfattningen av nederlaget. Men idag, då arbetarrörelsen i Chile under de svåraste förhållanden reorganiseras, väger exemplet från de få kamrater som i avgörandets stund inte lämnade massorna tusenfalt tyngre än alla de revolutionära fraser som outröttligt spreds av UPs "arbetarledare". President Allendes heroiska död har i efterhand alltför ofta använts i syfte att förhindra en blottläggning av dess tragiska symbolik. Allende försvarade till slutet legaliteten och den borgerliga demokratin, det som ingen längre var intresserad av, allra minst de förmodade borgerliga demokraterna. Kamrater från MIR, från LCC, från "ultravänstern", dog på fabrikerna, i arbetarkvarteren. Allende dog i Monedapalatset, den chilenska borgerliga demokratis tempel.

Motivet med den här artikeln är att kortfattat lägga fram de skiljaktigheter vi har med MIR vad gäller en del taktiska problem som utvecklingen av klasskampen i Chile idag ställer oss inför.

På detta sätt väntar vi oss kunna inleda en kamratlig debatt som kan bidra till ett klagörande av positionerna.

MIR och det aktuella läget i den chilenska klasskampen

1. De utsugna massorna och motståndet mot diktaturen

En första fråga som tilldrar sig vår uppmärksamhet i MIR:s dokument är deras felaktiga bedömning av den nuvarande situationen för arbetarklassen och folkets massor och de reella effekterna av det nederlag som dessa lidit under kontrarevolutionens förlopp sedan den 11 september 1973. *Detta visar sig i en konstant undervärdering av tillbakagången i massornas kampvilja och organisering samtidigt med en övervärdering av viljan och möjligheten för dessa att ta itu med de uppgifter motståndet mot diktaturen ställer:*

"...den reaktionära och repressiva militärjuntans ekonomiska och politiska kris har skapat en mäktig folklig motståndsrörelse. Folkets Motståndskommittéer, vilka nu också innefattar de kristna revolutionärerna, kan räknas i tusental; i fabriker och slumområden, på storgods, kontor, gymnasier och universitet etc. Tusen och åter tusen arbetare, bönder, pobladores, studenter, kristna, tjänstemän, akademiker, mindre handelsmän, artister och intellektuella deltar i den underjordiska kampen. Den underjordiska motståndsorganisationen sprider sig över hela Chile och börjar åter komma in på militärförläggningarna. Massornas nedslagenhet och missmod under de första veckorna — till en början ersatt med hatet — byts idag ut mot organisering för kampen..." (MIR, Manifest, maj 1974).

Enligt vår bedömning visar en objektiv analys av verkligheten upp en helt annorlunda bild än den agitatoriska värdering MIR gör av den nuvarande situationen.

Vi anser att kamraterna missat de mest grundläggande aspekterna i en period som fortfarande är djupt präglad av ett stort nederlag för arbetarklassen och av *en förstärkning av den borgerliga kontrarevolutionens styrkor.*

Det är riktigt att den höga grad av politisk medvetenhet som uppnåddes bland viktiga delar av de utsugna massorna under Unidad Popular-perioden (vilket var resultatet av en lång process av politisk mognad och effekten av själva den djupgående förrevolutionära kris som det kapitalistiska systemet utsattes för), till en början garanterade en mer eller mindre klar förståelse av karaktären och betydelsen av den kriminella diktatur som idag härjar i landet.

Själva igångsättandet av juntans politiska och ekonomiska program, den enorma överexploateringen som detta medför för breda skikt av befolkningen och den bestialiska och dagliga repressionen mot alla former av oberoende politisk eller facklig verksamhet, har fått till

resultat att arbetarmassorna för varje dag allt klarare ser vilka intressen diktaturen försvarar.

Därför växer objektivt sett oppositionen mot den kriminella juntan för varje dag. Aldrig tidigare har en borgerlig regering åtnjutit ett så djupt hat från arbetarklassens hjärtan som diktaturen i Chile idag.

Detta är helt riktigt.

Likväl visar sig inte detta massiva hat och missnöje i ett motsvarande brett organiserat motstånd mot juntan.

Varför?

Beroende på en *total* avsaknad av ledning i de avgörande ögonblicken hade arbetarklassen och folket inte ens en möjlighet att genomföra ett organiserat tillbakadragande av sina styrkor i den utsträckning som annars hade varit möjlig. Under de oerhört svåra förhållanden som den nuvarande reaktionära terrorn innebär kan dessa inte — som MIR hävdar — på kort tid återuppta kampen.

Efter kuppen stod nästan ingen typ an massorganisation på fötter. Detta gällde inte bara de mest avancerade organisationerna som proletariatet och de förtryckta massorna lyckats utveckla under den sista fasen av UP-perioden, utan nästan alla element av klassorganisering; fackföreningar, organisering i bostadsområden etc.

Demoraliseringen var djup. Det kunde inte ha varit på något annat sätt, om man tänker på att arbetarmassorna i de allra flesta fall blev försvarslösa offer för de kriminella härjningar diktaturens trupper genomförde. Efter att under kuppens första timmar förgäves gått och väntat på de utlovade vapnen ställdes inte problemet hur fortsätta slåss utan hur fysiskt överleva. Nedslagenheten och misstänksamheten spred sig snabbt och avsaknaden av alla typer av politiska kontakter blev mer och mer kännbar.

Arbetarna isolerades sinsemellan och från sina partier. I bästa fall lämnades de ensamma med ett minimum av samordning på industri- och bostadsnivå.

Det är utifrån den här situationen — vilken i huvudsak fortfarande är giltig — som det är nödvändigt att göra en mer objektiv analys än vad MIR gör. En analys av vilka aktuella sektorer — och vilken betydelse dessa har — som idag är beredda att ta upp ett motstånd mot diktaturen, vilken utvecklingsgrad organiseringen av motståndet uppnått samt en analys av den kamp som hittills förts.

För 'att kunna göra en *korrekt bestämning av uppgifterna* är det nödvändigt att utgå från en bedömning av vad som verkligen existerar, och inte vad vi skulle vilja existerade.

Därför måste vi uttryckligen säga: det finns ingen klart strukturerad "Motståndsrörelse", det finns inga tusentals "Motståndskommittéer", inte heller några större sektorer av massorna som är beredda att ta itu med problemen med sin organisering — med allt vad det innebär av risker, i ett läge som inte pekar mot några snabba förändringar, och där arbetarna saknar tron på sin egen styrka etc.

Vad som idag finns (och det är enormt värdefullt) är en första vilja bland mycket begränsade sektorer av arbetarklassen att ta itu med vissa elementära former av motstånd. Det gäller de sektorer som under UP-perioden uppnådde den högsta nivån av medvetenhet och kampberedskap och som hittills inte drabbats allt för hårt av repressionen.

Det existerar idag tecken på en begynnande reorganisering av arbetarklassen på några

kampavsnitt, och det har förekommit vissa isolerade kamphärdar (strejkerna har i de flesta fall slagits ner, men det har också förekommit en del framgångsrika manifestationer, som de gemensamma måltiderna under förra vintern (d v s sommaren i Sverige, övers. kommentar) etc).

Också inom småbourgeoisin har det utvecklats halvlegala oppositionsytringar. (Dessa har fr a uttryckts inom den kyrkliga strukturen på olika sätt). Detta är vad som existerar.

Den nuvarande situationen visar att det även under de nuvarande förhållandena är möjligt att gå framåt i processen av reorganisering av arbetar- och folkrörelsen. Men den visar samtidigt att denna process — åtminstone under en lång period — kommer att vara extremt långsam, sammansatt och svår. Detta innebär att man inte borde förvänta sig några uppseendeväckande segrar eller framsteg på kortare sikt, som MIR *idag* förutspår. Och ännu viktigare: p g a detta kommer vägen för den första reorganiseringen att se annorlunda ut än vad MIR hävdar.

2. Diktaturens stabilitet?

Om denna förutsägelse (att processen av reorganisering av massrörelsen till en början kommer att vara extremt långsam och svår) enbart baseras på de utsugna massornas nuvarande situation — utan att ta med andra skikts och sociala klassers situation i beräkningen — begår vi utan tvekan ett allvarligt fel.

Detta står speciellt klart under den nuvarande perioden.

Arbetarklassens tillbakagång och dess avsaknad av någon omedelbar möjlighet att svara på borgarnas grymheter, gör det troligt att det kommer att vara motsättningarna mellan småbourgeoisin och diktaturen och motsättningarna inom själva borgarklassen som blir den mest dynamiska av de faktorer som skulle kunna utöva ett tryck på den typ av borgerlig dominans som just nu tillämpas. (Dock uppenbarligen inte i betydelsen av en revolutionär förändring eller en demokratisk öppning; denna typ av kriminella illussioner borde tillbakavisas med den kraft de förtjänar).

Likväl kan utvecklandet av motsättningarna mellan dessa sektorer skapa en bräsch i terror-systemet. Detta kommer att få mycket snabba återverkningar på massrörelsens återuppväxande; en extrem skärpning av de sociala motsättningarna gör att varje uppluckring av regeringens sammanhållning leder till en oerhörd uppgång i klasskampen.

Detta är anledningen till att det idag är speciellt nödvändigt att vara så exakta som möjligt i bedömningen av detta problem.

Det intryck alla dokument från kamraterna i MIR ger, är att deras bedömning av motsättningarna mellan småbourgeoisin och diktaturen och motsättningarna inom själva bourgeoisin inte är exakt. Samma gäller den bedömning de gör av juntans accelererade förluster av sin sociala och politiska bas.

”...de små och medelstora företagen (inom produktionen, transportsektorn och handeln), vilka var spjutspetsen i den borgerliga offensiven, drabbades inte enbart av repressionen, förbrytelserna och korruptionen, utan också av den ekonomiska politiken som sänkte arbetarnas levnadsnivå och minskade köpkraften för de stora massorna. Detta förde de små och medelstora företagen till ruinens brant. *Det gör att även den stora majoriteten av denna sektor idag återfinns i opposition och t o m i motståndet mot diktaturen.*

Till och med inom själva bourgeoisin existerar sektorer vars intressen inte helt och hållet representeras av diktaturen och som, även om de inte tar del i motståndet mot gorilladiktaturen, åtminstone utvecklar kamp och påtryckningar inom regimen som försvagar regimen styrka (t ex

Frei och delar av kristdemokraterna)...”. (Folkliga Motståndsrörelsens manifest till Chiles folk, september 1974. Kursiveringen är vår).

Vi anser att man måste vara mer försiktig — speciellt vad gäller på vilka sätt dessa sektors missnöje mot juntan utkristalliseras.

Det finns faktorer som trycker på mot en oåterkallelig skärpning av dessa motsättningar:

a) Särdragen i och effekterna av diktaturens program för kapitalismens restaurering har skadat breda skikt av småbourgeoisin och viktiga delar av bourgeoisin. Dessa har också påverkats av den interna och externa marknadens nedgång etc.

b) Det finns inga större möjligheter att diktaturen skall kunna få till stånd någon betydelsefull förändring av den nuvarande situationen. Den chilenska ekonomins strukturella särdrag, kapitalismens kris i internationell skala, uppgången i världsrevolutionen samt oförmågan och dumheten hos diktaturens ekonomiskt ansvariga är faktorer som i större eller mindre grad gör det extremt svårt för juntan att nå några betydelsefulla framgångar på det området (framgångar i meningen att kunna tillfredsställa de förväntningar borgarna och delar av medelklassen har).

Detta betyder att dessa motsättningar kommer att utvecklas ända tills det skapats en extremt spänd situation.

Men man måste förstå att det finns en hel rad faktorer som — även om de inte går direkt emot eller stoppar denna tendens — åtminstone för en viss period bromsar dess explosivitet:

a) Diktaturens införande är inte bara ett borgerligt svar på arbetarnas och folkets delframgångar utan den enda möjliga utvägen — utifrån borgerlig utgångspunkt — ur en situation av djup förrevolutionär kris; ett desperat svar på en situation under vilken man såg den borgerliga statsapparaten vittra sönder och vägen öppnas för ett definitivt nederlag för sina ställningar och privilegier.

Nederlaget den 11 september har medfört att en kontrarevolutionär process startat, en process vars förberedande och förverkligande bourgeoisin deltagit i som ett politiskt och socialt block.

b) Diktaturens frammarsch har på ett konkret sätt medfört att bourgeoisin — bortsett från de problem den har idag — återtagit produktionsmedlen från arbetarnas händer och återtagit samhällets roder.

Minnets av uppgången i arbetarnas kamp är fortfarande mycket starkt. c) Småbourgeoisins ekonomiska svårigheter innebär inte automatiskt en tendens till ”vänstervridning”. Det innebär ännu mindre att den idag massivt skulle ta del i motståndet mot diktaturen.

Man får inte glömma att statskuppen inte var en enkel kulmen på en gruppkomplott, utan resultatet av en process där breda skikt av medelklassen — med starkt utvecklade ultrareaktionära ståndpunkter — tog en aktiv del.

Diktaturen bärs upp av dessa småborgerliga sektorer, som ett resultat av dess enande och mobilisering.

Man måste dessutom ta med i beräkningen att mellanskikten idag inte ser en trolig allierad för att lösa sina nuvarande problem i proletarietet.

Därför är den process under vilken småbourgeoisin avskiljer sig från diktaturen till en början långsam — liksom den hittills har varit — och kommer att fortgå på det viset med varierande motsättningar (vänstervridning av vissa sektorer och fascistisering av andra).

d) Diktaturens frammarsch har inneburit en radikal förändring av metoderna för den borgerliga dominansen: bourgeoisin och småbourgeoisin har inte tillgång till sina traditionella påtryckningsinstrument gentemot regeringen. De politiska partierna har förlorat sin tidigare betydelse (t ex har t o m reaktionära delar av det kristdemokratiska partiet — borgarklassens viktigaste parti — officiellt brutit med diktaturen utan att detta har ändrat dennas stabilitet).

Dessa sektorer — utan uttrycks- och påtryckningsmöjligheter — måste därför gå igenom en extremt svår process av återuppbyggnad av sina styrkor innan de har förutsättningar att resa sig som ett borgerligt alternativ till juntan.

Det är av dessa skäl vi inte delar den ”katastrof”-syn på juntan som är inbyggd i de analyser kamraterna i MIR gör.

3. Konsekvenserna av dessa fel i bedömningen:

Vi anser att det skulle vara olyckligt att i beräkningen inte ta med alla de möjligheter som situationen erbjuder för att fördjupa kampens målsättningar och krav, för att kunna gå vidare till en högre form av kamp och organisering, som för varje dag får de förtryckta massorna att allt mer resa sig i kampen mot kapitalet.

Bristen på djärvhet och en viss ”konservatism” leder till att värdefulla tillfällen går förlorade och att klassens reorganiseringprocess kanske försenas för en längre tid.

Vi gör också ett allvarligt fel om vi inte ser att det existerar sektorer med en mer avancerad politisk medvetenhet än andra, och om vi inte för dem föreslår mer dynamiska sätt att ingripa; sätt som förenklar och påskyndar arbetarrörelsens återuppbyggnadsprocess. Men vi tror också att det kan få olyckliga konsekvenser att övervärdera klassens styrka och kampvillighet, att mystifiera dess organisationsnivå, leka med tidsangivelser (t ex när den eller den fasen av kampen skall starta, övers. kommentar) och att godtyckligt överdriva kampberedskapens nivå etc.

Detta sistnämnda är vad MIR gör just nu (i motsats till vad de gjorde under nästan hela den gångna perioden, då de inte utnyttjade massornas höga medvetenhetsnivå och kampvilja — vilken var direkt riktad mot systemet — genom att på ett klart och bestämt sätt lägga fram de nödvändiga uppgifterna för maktövertagandet; massornas beväpning t ex).

I den situation som idag råder i Chile, en situation som karaktäriseras av en djupgående tillbakagång i arbetarnas och folkets kamp, visar MIR:s analyser, utan att öppet säga det, på det rakt motsatta, nämligen existensen av en djupgående förrevolutionär kris:

— ekonomisk kris

— skärpning av motsättningarna inom bourgeoisin

— fördjupning av motsättningarna mellan småbourgeoisin och diktaturen, som inneburit att vissa skikt av dessa tagit ställning för folkets motstånd

— tusen och åter tusen arbetare, bönder m fl redo att gå till attack mot statsapparaten (som inte är något annat än diktaturen).

Under dessa förhållanden menar MIR att det problem som idag speciellt har hindrat bildandet av en mäktig motståndsrörelse inte i första hand är arbetar- och folkrörelsens nuvarande situation, utan de förseningar som har uppstått i bildandet av en Politisk Motståndsfront.

Denna övervärdering av vilka möjligheter den nuvarande situationen erbjuder har sin logiska förklaring i en oförmåga att förstå den dynamik som massrörelsens reorganiseringprocess måste

utvecklas med under de aktuella förutsättningarna, och på vilket sätt de revolutionära organisationerna borde använda sina krafter för att på ett beslutsamt sätt bidra till denna process.

Denna brist på förståelse är farlig i den meningen att MIR alltid som omedelbara uppgifter anger sådana, för vilka man inte skapat de förutsättningar som gör det möjligt att verkligen genomföra dem. Detta kommer under nuvarande förhållanden oundvikligen att leda till att extremt begränsade sektorer (de mest avancerade) ger sig in på äventyrligheter, som leder till isolering från de stora massorna, vilka står inför en nödvändig reorganisering.

Dokumentet från kamraterna i MIR slutar (*förutom* sina tvetydigheter) alltid med att föreslå massorna former för kampen — speciellt i termer av direkta konfrontationer med juntan. (Om den objektiva situationen verkligen vore så som MIR beskriver den skulle detta otvivelaktigt vara riktigt).

Begreppet ”elementära strider” (”combates elementares”), som motståndsrörelsens styrkor mot juntan idag utvecklas genom, har i MIR:s fall betydelsen av elementära sammandrabbningar med diktaturen (småsabotage, splittringsaktioner etc).

I detta perspektiv är Motståndskommittén en organisation som huvudsakligen skapats för att ta sig an och utveckla denna typ av kamp

”...Alla har vi en plats i kampen; ingen, absolut ingen, får förbli utanför motståndet. Det finns tusen och åter tusen uppgifter att genomföra. Motståndet har en uppgift för varje chilensare, för varje man, kvinna, gamling, barn. Hatet och indignationen måste överföras till en kraft. Motståndet måste organiseras, motståndskommittéerna måste fördubblas till 3, 5 eller 7 personer, bildas i tusental — på varje arbetsplats, studieinstitution eller bostadsområde. Massiv propaganda och agitation måste sättas igång för motståndet. Propaganda från person till person, propaganda per post, propaganda per telefon. Man måste använda munnen, händerna, pennan, skrivmaskinen, stencilapparaten, tryckeriet och alla metoder som står till buds för att mångfaldiga propagandan för motståndet.

Man måste utöka maskningen i arbetet, det dåligt utförda arbetet, de små sabotagen, den allmänna bojkotten och de olika aktionerna till skada för de repressiva krafterna och diktaturen.

Man måste dag för dag, minut för minut, reta fienden. Man skall inte ge honom ett ögonblicks vila, man måste anklaga honom...” (MIR, Chile 11 september 1974).

Vi anser inte att dessa uppgifter i sig är felaktiga. Men det är felaktigt att lägga fram dessa former av kamp som den röda tråden, längs vilken reorganiseringen av massorna idag måste gå. Vi anser att det inte är med utgångspunkt från dessa uppgifter som vi i den nuvarande situationen kan flytta fram våra positioner och skapa förutsättningar för att gruppera breda sektorer i en stark motståndsrörelse mot diktaturen och kapitalet och frigöra kraften från majoriteten av de förtryckta massorna.

4. Hur skall vi stärka positionerna?

Kontrarevolutionens brutala frammarsch har utplånat alla de metoder som tidigare tillät de borgerliga regeringarna att ingripa i klasskonflikterna (via medling eller repression), att samtidigt administrera de borgerliga intressena och upprätthålla en viss ”neutralitet” inför stora delar av befolkningen.

De ingredienser den kapitalistiska restaureringen idag innefattar — brutal överexploatering, krossande av nästan alla former av massorganisering etc — ger inget utrymme för bourgeoisin att idag återuppbygga en statsapparat som ger intryck av att stå ”över klasserna”. De miserabla

uttrycken för ett ruttnande system gör det nödvändigt att upprätthålla den borgerliga ordningen främst genom en massiv politisk terror, en terror som inte har någon like i landets eller kontinentens historia.

Det är denna politik som huvudsakligen förklarar diktaturens nuvarande styrka. Men också dess strategiska svaghet: identifikationen av staten med de klassintressen den representerar visar sig allt klarare i hela sin brutalitet. Klasskonfrontationen kommer därför att bli extremt våldsam: från det ögonblick som den första arbetar- och folkresningen äger rum kommer denna mycket snabbt att fördjupas; såväl på de målsättningar kampen ställer (antikapitalistiska) som av de former kampen kommer att anta.

De revolutionära organisationerna måste därför förbereda sig och de förtryckta massorna för denna utveckling (och se upp för de ”demokratiska fällor” som bourgeoisin tillsammans med arbetarreformismen i vissa situationer kommer att lägga ut. De måste från och med nu arbeta på att förena klassens strider och organisationer utifrån nödvändigheten att bygga en motståndsrörelse med en revolutionär karaktär och möjliggöra massornas beväpning etc).

Men vi måste också arbeta på att skapa de förutsättningar som krävs för att dessa första resningar skall kunna genomföras under de mycket svåra omständigheter som den borgerliga kontra-revolutionen idag medför. Idag är detta grundläggande.

Om inte arbetarna och folket återupptar sin kamp och om inte massorna återvinner sitt självförtroende kommer inte någon stark motståndsrörelse mot diktaturen att kunna byggas.

Det räcker inte med att stora sektorer av massorna idag ser diktaturen som huvudfiende för att de direkt skall vara beredda att konfrontera denna.

Som vi har sett är terrorn fortfarande i hög grad närvarande, vilket innebär demoralisering och paralyserar arbetarmassorna. Massorna ser inte någon möjlig utväg ur den nuvarande situationen. Därför går de heller inte under rådande förhållanden massivt in i kamp mot diktaturen. Det är på detta som vi inte som massornas enda utväg kan föreslå de former av kamp och organisering som MIR anger.

På detta sätt flyttar vi fram våra positioner idag: arbetarnas och folkets motstånd mot juntan utvecklas inte genom att massorna gradvis dras in i den kamp som begränsade sektorer av avantgardistiska militanter genomför, utan huvudsakligen genom den kamp de själva för.

Den revolutionära organisationens aktivitet måste ha en inriktning som visar arbetarklassen en utvecklingsbar väg. Detta måste ske genom att visa på en inriktning, och inte genom att ersätta arbetarnas och folkets kamp.

När vi föreslår bestämda kamp- och organisationsformer måste vi först göra en bedömning om det utifrån dessa går att gruppera betydelsefulla sektorer av arbetarklassen.

Och detta är bara möjligt idag om vi föreslår kampformer som möjliggör ett framflyttande av arbetarklassens positioner — om än i mycket begränsad skala — för en förbättring av den nuvarande situationen och för möjligheterna att kunna svara på denna.

För att ta ett exempel: Vi, liksom kamraterna i MIR, uppmanar — som en kampmetod — till maskning i arbetet, till slöseri med råvaror och till småsabotage i arbetet. Vad vi säger är: Utveckla denna kampform för att bekämpa diktaturen. Men vi frågar oss också samtidigt: På vilket sätt kan ett sådant handlings sätt idag — i den situation av svaghet och isolering som arbetarna befinner sig i, och med de risker det för med sig — förändra händelseutvecklingen? Utifrån denna frågeställning menar vi att vi måste lägga fram en begränsad målsättning: t ex att

av arbetsköparen kräva lika löneökning för alla i proportion till ökningen av levnadsomkostnaderna. En sådan taktik menar vi, visar arbetarna vid en fabrik på möjligheten att utveckla styrkeförhållandena på ett fördelaktigt sätt för sin egen organisering och kampvilja.

Vi anser att det är nödvändigt att resa paroller som tar upp de mest elementära problemen (generella löneökningar, mötesfrihet etc) för att utifrån dessa paroller utveckla arbetarnas och folkets kamp. Men vi reser dem inte huvudsakligen för att via en direkt konfrontation med diktaturen och staten kämpa för dess förverkligande.

Vi gör det för att vidareutveckla delstriderna för att skapa förutsättningarna för att varje dag dra in allt bredare sektorer i kampen mot diktaturen och dess politiska uttryck, och undan för undan föreslå former för kampen mot och konfrontationen med diktaturen och kapitalet. Därför måste vi idag framför allt arbeta för att de mest avancerade sektorerna från varje kampavsnitt organiserar sig underjordiskt för att på så sätt skapa regelbundna och stabila strukturer för diskussion och utvärdering av de hittillsvarande striderna och för planeringen av nya kampformer. *Denna organisation, som är nära lierad med det kampavsnitt där den utvecklas — både vad gäller de strider den leder och vad gäller de sektorer den organiserar och leder — är motståndskommittén.*

Det är på detta sätt vi tror att man idag måste gå vidare för att förbättra den svåra situation vi befinner oss i.

Vi får inte förfalla till abstraktioner och enbart föreslå kampformer som arbetarklassen inte *kan* ta upp.

5. Generalstrejk!

Detta betyder inte att vi avskiljer de nuvarande striderna från de framtida. Varje steg sätter vi in i en strategi, som syftar till att skapa förutsättningar — och som utnyttjar alla tillfällen — för att arbetarklassen och folket skall kunna utnyttja varje möjlighet att ställa högre former av kamp och organisering mot kapitalet.

Det är därför vi inte begränsar arbetarklassens och de förtryckta massornas horisont till att gälla enbart de nuvarande striderna, och detta även om vår organisation idag arbetar för att leda och initiera dessa delstrider, vilka gör det möjligt att ta dessa första steg i en process för arbetarklassens reorganisering.

— Vi kämpar oförsonligt för att ena dagens strider politiskt, utifrån målsättningen att krossa diktaturen och kapitalet.

— Vi arbetar för att ena arbetarmassornas kamp via samordningen av basorganisationerna för motståndet — motståndskommittéerna inom de olika yrkesområdena (metallarbetare, lärare etc) liksom geografiskt (regionalt, nationellt etc).

Det är så vi nu flyttar fram positionerna genom att skapa de politiska och organisatoriska förutsättningarna, som i framtiden kommer att göra det möjligt att utlösa en omfattande revolutionär generalstrejk. En generalstrejk som kan ge öppningen för ett revolutionärt krig mot kapitalets dominans.

6. Väpnad propaganda idag?

MIR har vid olika tillfällen aviserat öppnandet av en första etapp av väpnad kamp mot diktaturen; den väpnade propagandan.

Med det menar man att organisationen själv skall initiera aktioner med det strategiska

perspektivet att bilda en Folkets Revolutionära Armé, och att påbörja ett utdraget krig mot diktaturen.

Vad vill man taktiskt uppnå med detta? Huvudsakligen att slå till mot fienden och på det sättet höja massornas moral genom att visa att fienden inte är osårbar. Man vill även lägga grunden för att det i framtiden skall kunna utvecklas högre former av väpnad kamp.

Vi tänker inte diskutera de strategiska problemen som MIR på sitt diffusa sätt lägger fram vad gäller det utdragna kriget.

Vi tänker endast referera till den konjunkturella betydelse detta kan ha i den nuvarande klasskampssituationen.

Det vill säga: tjänar den väpnade propagandan *idag* till att höja massornas politiska medvetenhetsnivå och till att göra den till en faktor som bidrar till att kampen mot den kriminella diktaturen tar ett steg framåt?

Eller är det möjligt att det kan bli tvärt om, att detta i stället blir ett element som bidrar till en tillbakagång jämfört med den nuvarande situationen?

Innan vi besvarar detta är det nödvändigt att reda ut några frågor för att undvika missförstånd om vår inställning.

För oss måste nödvändigtvis vägen till den socialistiska revolutionen bestämmas av faser eller perioder av de förtryckta massornas väpnade kamp mot systemet och dess repressiva organ.

Därför är det nödvändigt att:

- hela tiden skapa en medvetenhet om det revolutionära våldets nödvändighet, som ett ofrånkomligt led i folkens kamp för sin definitiva befrielse.
- förbereda sig själva och massorna för denna uppgift som blir viktig vid skärpningen av den förrevolutionära krisen då delstriderna kommer att övergå i (kr) övergripande kampen om makten och sätta ett maktövertagande på dagordningen.
- förbereda massorna för deras militära organisering utifrån utvecklingen av deras egen kamp och utifrån de behov denna ställer (bevakningsgrupper, självförsvarsbrigader, arbetar- och folkmilis).
- driva frågan om kampens samordning och centralisering som en del av en process av centralisering av klassen på en högre nivå.

På detta sätt skapas möjligheterna för att massorna skall kunna konfrontera kapitalet och vinna de första delstriderna (konfrontationerna mot truppernas, polisens och de halvpolisiära och fascistiska gruppernas angrepp). Att lämna detta åt sidan — då det är möjligt och nödvändigt att svara på bourgeoisins partiella attacker mot arbetarklassen — utan att ge ett snabbt svar, kan innebära att arbetarklassen förlorar förtroendet för sin egen styrka och att den inte ser de möjligheter som finns till framryckning.

På detta sätt skapas förutsättningarna för en övergång från en defensiv till en offensiv taktik (upplösning av högerdemonstrationer, ockupation av bostadsområden etc) och därefter till att utveckla en strategisk offensiv (utdraget krig eller arbetar- och folkuppror, beroende på vilka konkreta förutsättningar systemets förrevolutionära kris utvecklas under).

Vad gäller dessa problem finns inget utrymme för någon typ av kriminell spontanism eller improvisation. Det blir arbetarklassen som kommer att få betala för detta. Arbetarna skulle komma att stå försvarslösa inför den borgerliga offensiven. De kontrarevolutionära bastionerna

kommer åter att få fotfäste, och nya svarta perioder av förtryck och terror kommer att öppnas (fallet Chile borde tjäna som ett historiskt exempel).

Det leder till olyckliga resultat att t ex vänta på att endast utvecklingen av den interna krisen inom det borgerliga försvaret — som ett element i fördjupningen av den förrevolutionära krisen — skall bli det som löser arbetarnas och folkets militära problem i revolutionen (som MIR gjorde under den föregående perioden) och utan att förstå att det väsentliga är den kraft som arbetarklassen själv lyckas sätta mot bourgeoisin.

Allt detta står klart, likaså att det revolutionära partiet aktivt måste delta i utvecklandet av och förberedelsen för den väpnade kampen. Att vänta sig att massorna själva tar sig an uppgifterna med sin beväpning, utan någon typ av ledning eller ingripande från avantgardets sida, är att döma dem på förhand.

Därför borde partiet:

- a) Bedöma situationen och börja arbeta med de politiska och militära uppgifterna, i syfte att ständigt öka massornas möjligheter att konfrontera bourgeoisin.
- b) Inför massorna propagera nödvändigheten av att förbereda sig för de militära uppgifterna som den konkreta situationen ställer.
- c) Förbereda partiet och dess militanter för att ta sig an de speciella tekniska problem som detta ställer.
- d) Leda konfrontationerna.
- e) Under speciella förutsättningar sätta igång vissa självständiga väpnade aktioner från organisationens sida.

De självständiga aktionerna — bland dessa aktioner av väpnad propaganda — kan vara en faktor som verkligen bidrar till att höja massornas moral; som kan tjäna som övergångselement mot högre former av väpnade konfrontationer; som drar in breda sektorer av arbetarklassen och som kan bidra till processen av massornas beväpning (t ex exproprieringar av högergruppers eller *försvarets vapenarsenaler*).

Men något som måste vara klart vad gäller detta är:

Partiets självständiga väpnade aktioner kan endast spela en underordnad roll; det centrala strategiska målet är att leda en process av väpnad kamp som inte enbart innefattar små enheter av partiet (eller hela partiet) utan också de mest avancerade sektorerna av arbetarklassen och folket.

Därför kan inte initierandet av en process av väpnad kamp föreslås, om det inte existerar åtminstone början till en förrevolutionär kris inom systemet.

Detta på grund av att det endast är arbetarklassens samlade erfarenheter som får den att se nödvändigheten av den väpnade kampen. Och höjningen av dess kampmoral, som ger den mod att ta på sig dessa uppgifter, härrör nästan aldrig från de oberoende strider som den revolutionära organisationen lyckas genomföra. Den utvecklas via framgångar för och utveckling av dess egna strider, liksom via utvärderingen av sina egna nederlag. Partiets roll — och det återupprepar vi — är inte att ersätta massornas kamp, utan att leda den och hjälpa arbetarklassen att samordna den kraft den utvecklar; bidra till att systematisera erfarenheterna; hjälpa till att förbinda dagskraven med klassens historiska målsättningar etc.

Det leder enbart till isolering om en revolutionär organisation gör tvärt om och utvecklar sin aktivitet genom att göra abstraktioner av den objektiva situationen, de problem denna ställer och

partiets roll i denna.

Om det händer i en period av uppgång i klasskampen blir effekten av dessa fel att organisationen inte kan bidra till att denna uppgång går över i en revolutionär seger för de förtryckta massorna. I en period av nedgång och tillbakagång i arbetarnas kamp (vilket just nu är fallet i Chile) kan detta handlande — förutom det allvarliga faktum att det inte bidrar till att på bästa sätt förbättra situationen — leda till förintelse av den egna organisationen (detta var vad som skedde i ex Brasilien).

Och om man under dagens förutsättningar praktiskt utvecklar dessa aktioner av väpnad propaganda kan detta hända.

Dessa aktioner utvecklas, som vi sett, under en period som fortfarande präglas av ett allvarligt nederlag för arbetarklassen; under en period där ingen förutom mycket begränsade sektorer av arbetarmassorna kan tänka sig att gå in i en väpnad kamp mot diktaturen (fortfarande är denna möjlighet mycket begränsad).

Man måste alltså ta med i beräkningen *det faktum att man idag inte kan förvänta sig att den väpnade propagandan skall leda till högre former av väpnad kamp mot diktaturen. Följaktligen måste en organisation som handlar på detta sätt från och med nu dra slutsatserna av vad det innebär för organisationen att — åtminstone under en viss tid — som organisation konfrontera sig med diktaturens militärapparat.*

Detta är det viktigaste man måste ha i minnet. Man måste också betänka att just nu är alla vänsterpartier och -organisationer mycket hårt sargade och extremt försvagade (detta gäller också MIR).

Följaktligen innebär utvecklandet av en väpnad aktivitet idag nödvändigtvis att nästan hela organisationens krafter måste användas för detta.

I MIR:s fall skulle öppnandet av en etapp av väpnad propaganda leda till en utveckling, som skulle sluta med att de fick knyta upp alla sina organisatoriska krafter.

Öppnandet av en etapp av väpnad propaganda skulle för vilken organisation som helst sätta igång en dynamik som skulle leda till att alla organisationens krafter skulle gå åt till att överleva.

I stället måste alla dessa krafter användas till det som idag borde vara huvuduppgiften: att återuppta förbindelserna med de mest avancerade sektorerna och organisera dessa etc.

Dessutom måste man ta med i beräkningen att diktaturen för närvarande har stora politiska marginaler för repression och för de mest bestialiska tvångsmetoder till sitt förfogande. Under dessa förutsättningar är det lätt för den att använda sig av metoder som skulle leda till olyckliga resultat; avrättande av gisslan, massiv repression som svar på aktioner etc. (Man har redan utvecklat denna typ av svar t ex i poblationen La Faena).

Ingen kan påstå att det idag är möjligt att neutralisera repressionen, vare sig politiskt eller militärt.

Av dessa och andra orsaker tror vi inte att det är fördelaktigt att *idag öppna en fas av väpnad kamp mot diktaturen* (dessutom tror vi att det allvarligt kan ifrågasättas om någon *kan* öppna en sådan).

Vi tror detta trots att vissa speciella punktvisa aktioner kan vara positiva också under den nuvarande perioden. Men genomförandet av dessa måste i varje enskilt fall föregås av en bedömning som visar att varje aktion verkligen kan bidra positivt till att förbättra den aktuella

situationen.

7. Vi tror inte att dessa MIR:s taktiska fel härrör från enkla konjunkturella felslut. De härrör huvudsakligen från karaktären av en organisation med starka programmatiska och strategiska avvikelser.

Artikel ur *Boletín Exterior* Nr 3, februari 1974, LCC, Liga Comunista de Chile

OLAS, en förebild?

1. OLAS, en förebild?

Den kubanska revolutionens seger innebar början på en ny period i utvecklingen av den revolutionära kampen på den latinamerikanska kontinenten.

De unga kubanska ledarna — och hela den generation som växte upp under inflytande av 1959 års revolution — bröt djärvt med den borgerliga nationalismen och i förbigående med hela den absurda schematisering som stalinismen framhärdat i under årtionden. Kommunistpartiernas inriktning, den nationellt demokratiska revolutionen (den förskönande omskrivning bakom vilken man dolde en politik som gick ut på att proletariatet skulle underordna sig bourgeoisin), avfärdades med kraft: "...antingen den socialistiska revolutionen eller en karikatyr av revolutionen."

"...det finns teser som är 40 år gamla. T ex — för att bara nämna en — den kända tesen om de nationella bourgeoiserna. Hur mycket arbete har inte krävts för att övertyga om att detta utgör ett absurd schema för de förhållanden som råder på denna kontinent; så mycket papper, så många skrivna rader, så mycket talande i väntan på en liberal, progressiv antiimperialistisk bourgeois. I sanning frågar vi oss om det i dag finns någon som alls kan tro på någon som helst bourgeois revolutionära roll på denna kontinent". (Fidels avslutningstal, OLAS-konferensen i augusti 1967).¹

"...den främsta uppgiften för den folkliga revolutionen på kontinenten är att ta makten genom att krossa statens byråkratiska och militära apparat och ersätta den med det beväpnade folket för att därigenom förändra den existerande sociala och ekonomiska ordningen..."

(Allmän resolution under punkt 1 på OLAS-konferensens dagordning).

I konsekvens med denna värdering visade man klart på att den väpnade konfrontationen mellan klasserna är ett oundvikligt steg på vägen mot de arbetande massornas befrielse:

"...revolutionären använder sig, som ett resultat av sin i& och sin revolutionära föresats, av olika metoder. Frågans kärnpunkt ligger i om man skall försöka få massorna att tro att den revolutionära rörelsen, att socialismen, kan komma till makten utan kamp, att den kan komma till makten på fredlig väg! Att göra det vore att ljuga! *Och den som, på vilken plats som helst i Latinamerika, påstår att makten kommer att nås på fredlig väg, bedrar massorna*". (Fidel, avslutningstal på OLAS. Vår kursivering).

En tredje viktig fråga: mot de stalinistiska kommunistpartiernas kortsynta nationalism återopades revolutionens och de revolutionära organisationernas internationella karaktär:

¹ OLAS. Organizacion Latinoamericana de Solidaridad. (Den latinamerikanska solidaritetsorganisationen). Höll sin första konferens i augusti 1967. Konferensens deltagare enades då om att den väpnade kampen var den enda vägen för latinamerikas folk. Flera kommunistpartier, bl a Venezuelas och Brasiliens, deltog ej på konferensen.

”...väl medvetna om existensen av en kontrarevolutionär strategi, styrd av imperialismen, proklamerar vi alla latinamerikanska folks rätt och plikt att göra revolution mot marionettregeringarna, oligarkierna och imperialismen. Gentemot imperialismens och reaktionens kontinentala strategi proklamerar denna konferens den gemensamma revolutionära strategin och alla våra folks militanta solidaritet i den gemensamma kampen för att störta imperialismens dominans...”. (Allmän resolution under punkt 1 på OLAS-konferensens dagordning).

Skapandet av den Latinamerikanska Solidaritetsorganisationen (OLAS) innebar att dessa ställningstaganden konkretiserades i en organisation som man väntade sig skulle kunna ena och samordna den revolutionära kampen på kontinenten.

Det är värt att notera det betecknande i att OLAS skapades när Che — en av de viktigaste revolutionära ledarna — kämpade i Bolivia.

”Skapa två, tre.. flera Vietnam..” var inte bara en paroll. Det fanns ett verkligt ansvar för uppgiften att initiera och aktivt delta i utvecklandet av den revolutionära kampen på kontinenten.

Dock visade sig OLAS, trots detta förgångna, inom kort vara en organisation som inte motsvarade de förhoppningar som den nya generationen av latinamerikanska militanta revolutionärer ställt på den.

2. Vad hände?

Nu, när skapandet av Det Revolutionära Samordningsorganet (La Junta Coordinadora Revolucionaria) återigen på ett positivt sätt ställt den revolutionära kampens enande på dagordningen, kan det vara bra att göra en kort utvärdering av vad som hände. Ty även om OLAS strax efter att ha proklamerats försvann utan vare sig smärta eller ära, så kan man inte säga samma sak om den situation som ledde till dess skapande: den objektiva nödvändigheten av enighet mellan de revolutionära organisationerna i kampen på den latinamerikanska kontinenten.

OLAS' misslyckande kan direkt relateras till:

a) De i OLAS ingående organisationernas och partiernas politiska heterogenitet gjorde det redan från början omöjligt för OLAS att omvandlas till ett verkligt centrum för att samordna den revolutionära kampen i Latinamerika.

Låt oss inte glömma bort att flera kommunistpartier deltog och att Salvador Allende — som sedan en lång tid följt en linje som stod i motsättning till OLAS' — utsågs till organisationens ansvarige representant i Chile.

b) Den kubanska revolutionens isolering, dess beroende av den ekonomiska hjälpen från Sovjetunionen och den sovjetiska byråkratins politiska och ideologiska påtryckningar började nu få inflytande över många av den kubanska revolutionens främsta ledare.

Fidels attityd gentemot invasionen av Tjeckoslovakien var utmärkande för denna vändning som , vad gäller Latinamerika, började visa sig i en växande ”pragmatism” i sökandet efter stöd för revolutionen — och då inte så mycket i utvidgandet av den socialistiska revolutionen som i olika ”progressiva” manifestationer av olika borgerliga regeringar. Detta var orsaken till de förväntningar man började ställa på regimer som Velascos i Peru liksom till att det direkta stödet till de väpnade organisationerna upphörde (fallet Douglas Bravo blev det mest

uppseendeväckande)²

c) Förutom dessa objektiva påtryckningar från byråkratin började man också känna tyngden av misslyckandena från alla försök att styra den revolutionära utvecklingen genom en foquistisk strategi.³

Ches död mitt i denna ökade isolering ställde detta faktum i en smärtsam dager.

d) Det var en period under vilken vissa ”nationalistiska” och reformistiska projekt började nå vissa framgångar, samtidigt som en serie viktiga gerillaerfarenheter misslyckades.

Med de kubanska ledarnas politiska tillbakagång följde också OLAS'.

De revolutionära organisationerna som var delar av OLAS kunde inte göra någonting för att undvika detta misslyckande. De var försvagade av repressionen, vacklande och politiska beroende av det kubanska agerandet. De olika reformistiska personligheter och partier som — tvingade av den kubanska revolutionens prestige — deltagit i konferensen gjorde naturligtvis ingenting för att undvika denna upplösning.

3. En grundläggande svaghet

Var denna upplösning oundviklig?

Vi tror inte det.

Även om det ekonomiska beroendet av Kuba, svagheterna i ”foco”-teorin etc var de faktorer som objektivt drev på i den riktningen, var det därför inte oundvikligt att de ställningstaganden som gjordes av den kubanska ledningen i det inledande skedet succesivt måste överges och därigenom bli den främsta orsaken till OLAS' fall. Detta skulle inte ha behövt ske om castrismen, som revolutionär politisk strömning, hade övervunnit sin centrala svaghet: det faktum att dess brytning med de stalinistiska kommunistpartiernas strategi enbart var empirisk, att den inte byggde på en insikt om att de väsentliga skillnaderna mellan revolutionens och de stalinistiska kommunistpartiernas ståndpunkter inte enbart var en fråga om metoder.

De faktorer som kan förklara övergivandet av det revolutionära projektet OLAS kan härledas ur denna svaghet.

a) ”Foco”-strategins misslyckande, gerillaorganisationernas försvagning (vilket var en av de faktorer som starkast bidrog till att överge ansträngningarna att skapa en kontinental ledning) är resultatet av att ha trott att ”...reformismen endast är en fråga om organisatorisk konservatism som rädes varje uttryck för marxistisk ortodoxi”. De var organisationer som inte var kapabla att ”...skilja mellan det underordnade och det fundamentala för den revolutionära strategin, (som inte var) kapabla att på ett radikalt sätt bekämpa reformismen och i denna kamp visa reformismens kontrarevolutionära natur för massorna och utveckla en seg ideologisk kamp mot den...”, en strömning vars radikaliserings ”...oftast inte var resultatet av en verklig ideologisk mognad hos militanterna...utan endast var ett uttryck för ett empiriskt avståndstagande från stalinismens

² Douglas Bravo, gerillaledare från Venezuela. Medlem i det venezulanska kommunistpartiets politbyrå till 1967 då han uteslöts. Bravo försökte i OLAS-konferensens anda samordna de, olika gerillagrupperna i Venezuela samtidigt som han inte längre erkände kommunistpartiets auktoritet över dessa. Det var det som låg bakom uteslutningen. Douglas Bravo följde konsekvent OLAS-konferensens anda, medans det kubanska kommunistpartiet allt mer avlägsnade sig från den. Detta ledde till en brytning mellan Bravo och det kubanska ledarskapet på nyåret 1970.

³ Foquismen, eller foco-teorin, utvecklades framför allt av Regi Debray, som i sin bok 'Revolution i revolutionen' framstår som den teoretiska uttolkaren av den kubanska revolutionen. Teorin går ut på att gerillan utgör revolutionens både politiska och militära ledning och att partiet inte är nödvändigt.

politiska och organisatoriska praktik. Stimulerade av arbetarnas och folkmassornas växande radikaliserings och av den kubanska revolutionens fantastiska exempel, ställde dessa sektorer mot de gamla arbetarpartiernas passivitet nya organisationer, vars främsta syfte var att genomföra väpnade aktioner som skulle visa vägen för massorna och leda dem i kampen. I deras strategiska uppfattning fanns inte nödvändigheten att bygga revolutionära partier av leninistisk typ, utan enbart organisationer för den väpnade kampen. Det var här skiljelinjen mellan de verkliga revolutionärerna och reformisterna gick”. (Resolution från LCC:s första nationella kongress).

Gerillaorganisationerna hamnade i en dynamik där de satte sig själva i stället för massorna och avskärmades från de verkliga krav som ställdes i uppgången av arbetarnas och folkets kamp. Detta berodde på att de endast delvis avgränsade sig gentemot reformismen, och då många gånger på ett subjektivt sätt (förborgerligande av militanterna i städerna, ”förräderi” från ledarnas sida) och på en övervärdering av den mobiliserande kraften hos de heroiska aktioner som genomfördes av begränsade kämpande grupper och gerillaorganisationerna. Detta resulterade i att man dömde sig själva till isolering, i att den latinamerikanska revolutionens styrkor skingrades, genom förlusten av många värdefulla revolutionära kadrer.

Den kubanska ledningens och den castristiska strömningens oförmåga att på ett bestämt sätt fördjupa sin avgränsning gentemot stalinismen i de väsentliga frågorna, och då samtidigt integrera världsproletariatets grundläggande historiska erfarenheter begränsade möjligheterna att utveckla en revolutionär strömning som var fast rotad i arbetarklassen och som skulle kunna vara kapabel att lösa den kubanska revolutionens isolering genom att den kontinentala revolutionen utvidgades.

b) Men på samma sätt som den kubanska ledningen var kapabel att, utifrån en revolutionär linje som kunde tvinga kommunistpartierna till en försiktig attityd gentemot ställningstaganden som stod i djup motsättning till deras egen politik, skapa ett fördelaktigt styrkeförhållande för sig och för den castristiska strömningen inom arbetarrörelsen och den folkliga rörelsen i Latinamerika, så skulle det också varit möjligt att skapa politiska förutsättningar för att detta fördelaktiga styrkeförhållande skulle kunna etableras även efter ett misslyckande för en strategi och därigenom bidra till att begränsa byråkratins möjlighet till påtryckningar.

De lämnades politiskt avvärnade inför ett eventuellt misslyckande för strategin genom att inskränka kampen mot stalinismen i Latinamerika till att gälla sekundära frågor, fr a till frågan om den ena eller andra vägens effektivitet (de programmatiska delarna i avgränsningen gentemot reformismen hölls aldrig fram som de väsentliga frågorna, även om de fanns och var viktiga, som vi såg i början. Faktum är att det som gav det djupt revolutionära innehållet åt den castristiska strömningen var dess dagliga praktik, som innebar väpnad kamp mot de dominerande klasserna).

De återkommande nederlagen som gerillaorganisationerna led skulle — under förutsättning att castrismen hade fördjupat sin programmatiska avgränsning gentemot reformismen — ha kunnat innebära krav på en utvärdering i syfte att övervinna svårigheterna.

Eftersom detta inte skedde och eftersom foquismens misslyckande kanaliserades i en ökning av reformismens mobiliserande förmåga i kontinental skala, så påbörjades en granskning av processen i stället under en högerkurs. Detta resulterade i att projektet med den kontinentala revolutionen övergavs.— ett övergivande vilket hade förberetts av det kubanska ledarskapets odefinierade hållning. (Ett exempel — om än av senare datum och mer begränsat — på en liknande process är vad som hände med sektorer av den chilenska revolutionära vänstern när Allende och UP vann valet. Detta hade den revolutionära vänstern aldrig trott vara möjligt. Djupt förvirrade av reformismens tillfälliga seger och inkapabla att politiskt svara på den situationen

denna seger skapade, slutade det med att de på det ena eller andra sättet gick upp i UP).

För att sammanfatta: upplösningen av OLAS och den linje den kubanska revolutionen slagit in på visar tydligt att inga försök att skapa en kontinental ledning för den revolutionära kampen i Latinamerika kan lyckas, om de inte baseras på klara ställningstaganden i de programmatiska frågeställningar som den socialistiska revolutionen ställer. Alla genvägar som innebär sammanslagningar av styrkorna på oklara grunder och som innebär att proletariatets och folkets politiska oberoende sätts i fara kommer förr eller senare att drabbas av dess inneboende svaghet som driver fram dess strategiska vacklan.

4. Det Revolutionära Samordningsorganet (La Junta Coordinadora Revolucionaria JCR)

Ingen kan påstå att det inte finns skillnader mellan OLAS och JCR. Att skillnaderna finns är ett faktum — och de är inte oviktiga. Givetvis deltar inte reformistiska eller stalinistiska partier i Juntan. JCR är en politisk organisation som är mycket mer homogen än vad OLAS var.⁴

Stalinismen är inte heller i en sådan situation att den kan utöva påtryckningar av samma slag som gentemot den kubanska revolutionen.

En tredje faktor är att det politiska underlaget för organisationerna som ingår i JCR (åtminstone för två av dem; MIR och PRT/ERP) är mycket solidare än för alla de revolutionära organisationer som ingick i OLAS. Foquismen, som var den strategiska uppfattningen för den stora majoriteten av de centristiska organisationerna, har överflyglats av en mer utvecklad politik vilken, utan att svara mot en verklig förståelse inför de problem som revolutionens framåtskridande ställer, åtminstone garanterar bättre utvecklingsmöjligheter och bättre inplantering i arbetarklassen. (En viktig del i brytningen med foquismen är att man framhåller nödvändigheten av att bygga partiet och genom det mobilisera massorna).

Trots dessa skillnader menar vi dock att många av castrismens svagheter återfinns i JCR.

De begränsningar och brister vi talar om kan vi härleda från avsaknaden av politiska ställningstaganden gentemot de olika strömningar vi återfinner inom arbetarrörelsen i internationell skala, och var och en av dessas betydelse för den internationella klasskampens framåtskridande eller tillbakagång.

Denna oklarhet har, vad gäller de i JCR ingående organisationerna, inte enbart sitt ursprung i avsaknaden av politisk mognad (så som var fallet med den kubanska ledningen under hela dess första period av radikalisering), utan också i en opportunistisk syn vad gäller ackumuleringen av styrkor för revolutionens framåtskridande.

Avsaknaden av precisa ställningstaganden mynnar ut i en djupt motsägelsefull politik: en vacklan mellan revolution och reformism.

Idag befinner sig de organisationer som ingår i JCR, trots denna vacklan, i det revolutionära lägret. Men denna vacklan — som är typisk för centrismen — får som objektivt resultat viktiga programmatiska eftergifter. Dessa försvagar arbetarrörelsens politiska möjligheter att ta itu med revolutionens strategiska uppgifter och erövrandet av makten och försvagar själva JCR:s

⁴ JCR — Junta Coordinadora Revolucionaria (det revolutionära samordningsorganet) bildades i februari av fyra revolutionära grupper. Dessa är ERP — Ejercito Revolucionario del Pueblo (Folkets revolutionära armé) från Argentina, MIR — Movimiento de Izquierda Revolucionario (den revolutionära vänsterrörelsen i Chile. ELN — Ejercito de Liberación Nacional (den nationella befrielsearmén) från Bolivia och MLN (Tupamaros) — Movimiento de Liberación Nacional (den nationella befrielsearmén) från Uruguay.

möjlighet att fylla rollen som ledning för den latinamerikanska revolutionen. För att demonstrera detta skall vi visa på några exempel, som dock på intet sätt ersätter vad som måste vara en mer uttömmande utvärdering av JCR:s möjligheter.

5. Ett exempel: JCR och reformismen

I det dokument i vilket de politiska grunderna för JCR:s skapande presenterades sägs alldeles korrekt att ”...det finns två strömningar i tänkande och handling vilka på ett kraftfullt sätt konspirerar mot de revolutionära organisationerna i Latinamerika. Den ena är en fiende: den borgerliga nationalismen, den andra är en felaktig uppfattning inom den folkliga sektorn: reformismen...”. Längre fram i dokumentet sägs om reformismen att den ”...karaktäriseras av att i handling avvisa det rättfärdiga och nödvändiga revolutionära våldet som en grundläggande metod i kampen om makten. Därigenom avlägsnar den sig från den marxistiska uppfattningen om klasskampen. Reformismen sprider pacifistiska och liberala idéer bland massorna; den förskönar den nationella bourgeoisin och de kontrarevolutionära arméerna, med vilka den ständigt söker allianser; den överdriver legalitetens och parlamentarismens betydelse. Ett av reformismens mest framhållna argument — att man måste undvika våld och alliera sig med bourgeoisin och de 'patriotiska militärerna' i sökandet efter en fredlig väg mot socialismen som undviker blodsutgjutelse — är kategoriska och smärtsamt vederlagt av händelsernas utveckling.

Där reformismen har tillämpat sin förlikande och pacifistiska politik har fiendeklassen med sina arméer genomfört de mest omfattande massakrer mot folket. Närheten till det chilenska exemplet med mer än 20.000 arbetande män och kvinnor mördade besparar oss ytterligare kommentarer...”.

Allt detta är riktigt. Vari består då svagheten och vacklan hos JCR i dess förhållande till reformismen?

Hur definierar JCR reformismen? I samma dokument sägs det (det är tydligt att man främst refererar till kommunistpartierna); ”...reformismen däremot är en strömning som återfinns bland det arbetande folket och som reflekterar rädslan för att komma i motsättning till småborgerskapet och arbetararistokratin...”

Vi är överens om att den reformism som dokumentet talar om är en arbetarströmning (vilket får mycket bestämda konsekvenser vad gäller frågan om allianser med olika grupper).

Vi är också överens om att vissa bestämda former av arbetarreformism är det objektiva resultatet av ”rädslan att komma i motsättning till småborgerskapet och arbetararistokratin”.

Men vad som under inga omständigheter är korrekt (fr a inte då man talar om fallet Chile) är att reducera reformismen till att enbart vara ett uttryck för ”rädslan att komma i motsättning...”.

Varför?

Därför att därigenom undviker man en fundamental fråga: ursprunget till de mest betydelsefulla strömningarnas politik i Latinamerika — nämligen de stalinistiska kommunistpartiernas — vars ställningstaganden inte i första hand kan härledas från de orsaker JCR pekar på, utan från dessas beroende av den sovjetiska byråkratin och den klassarbetspolitik denna förespråkar.

Är det bara ett uttryck för onyttig politisk puritanism från vår sida då vi framhärdar i att vara exakta på den här punkten? Skulle det inte vara bättre att lämna saken som den är, för att inte hamna i konflikt med de byråkratiserade arbetarstaterna (även om de främsta ledarna inom JCR — det är vi säkra på — genom sin politiska erfarenhet har en — om än ofullständig — förståelse för den byråkratiska degenerationen av den sovjetiska staten och den internationella kommunistiska rörelsen under Stalin, och de effekter denna haft)?

Vi är säkra på att det inte vore bättre; alla oklarheter på den här punkten minskar möjligheterna att skapa en strategisk ledning för revolutionen. Den outtryckta logiken i detta resonemang, vilken leder till en begränsning av kampen mot kommunistpartierna till en punkt kritik är fylld av faror. Den kommer att leda till att dessa organisationer förlorar en viktig del av sin revolutionära förmåga.

6. Oklarheter som förorsakar tillbakagång

Vi skall ge exempel på de begränsningar som dessa oklarheter leder till: internationalismens problem, projektet med JCR och de negativa påtryckningar som kommer därur.

Den opportunistiska attityden gentemot stalinismen är det som hindrar organisationerna i JCR att fullständigt ta itu med uppgiften att bygga en revolutionär International.

Internationalens nödvändighet är objektivt fastställd i och med det enhetliga syftet i de förtryckta massornas antikapitalistiska kamp över hela världen. Denna kamp sammanknyts i sin tur oupplösligt med den nödvändiga politiska kampen mot stalinismen (som politisk strömning med global räckvidd) och med nödvändigheten av en politisk revolution i de byråkratiserade arbetarstaterna (vilket utan tvivel kommer att befria enorma krafter för utvecklingen av världsrevolutionen).

Genom att kringgå detta sista problem (eller genom att förespråka varianter av internationalism som inte svarar mot de verkliga problemen) avlägsnar sig JCR från ansträngningarna att bygga en International som beslutsamt påtar sig de krav på en global ledning som socialismens seger i världsskala kommer att kräva.

Om det är så viktiga frågor som står på spel, varför kringgår man då problemet med stalinismen? Bristande förståelse för problemet? Bara till en viss del, eftersom det är resultatet av en opportunistisk politik vad gäller revolutionens internationella karaktär. Men det är också resultatet av ett projekt för internationell styrkeackumulation, som innebär ett vidmakthållande av relationer, på en politiskt oklar grund, med några arbetarstater som befinner sig i en byråkratiseringsprocess (vilket de facto innebär en relation av delvis underordnande). Det okritiska framhållandet av den kubanska revolutionen i alla dess aspekter är ett exempel på detta.

Detta oklara förhållande leder inte bara till att man inte för massorna visar på de faror som hotar varje segerrik revolution. Det leder också till att man förlorar sitt oberoende gentemot fiender som inom arbetarklassen själv framstår som viktiga hinder på vägen mot revolutionen.

Om JCR på ett okritiskt sätt framhåller de kubanska ledarna, hur förklarar de då för massorna och undervisar dem och sina egna militanter om den objektivt negativa betydelsen av dessas (de kubanska ledarnas) politiska ställningstaganden?

Endast ett exempel: Vad tänker och säger MIR om Armando Harts (medlem av kubanska kommunistpartiets centralkommittés politiska byrå) tal den 21 oktober 1974 som hölls under en minnesakt till Miguel Enríques ära. Vi citerar några delar ur talet:

”... Vilken åsikt vi än har om det sätt på vilket MIR förhöll sig till andra styrkor inom vänstern, vilket kriterium vi än använder oss av vad gäller formen, platsen och tillfället för tillämpandet av det revolutionära våldet är det vår plikt att understryka för vårt folk att MIR vid sitt grundande och under sin utveckling var starkt påverkat och motiverat av den kubanska revolutionen...”

”... alltid förstod vi och stödde med alla medel som stod till vårt förfogande den chilenska vänsterns aktiviteter, som av nödvändighet måste ta mycket annorlunda vägar än dem som förde till den kubanska revolutionens seger...”

”... det chilenska folkets demokratiska traditioner innebär en styrka med enorm betydelse för revolutionärerna. Det faktum att den chilenska revolutionsprocessen kom att gå den institutionella vägen och att den inte skulle nå sitt mål att historiskt konsolideras, innebär inte att de konstitutionella traditionerna — som var så fast rotade i det chilenska sociala medvetandet — i detta nu kommer att upphöra att utgöra en källa till inspiration och uppmuntran. Tvärtom. Det chilenska folkets institutionella traditioner kommer i morgon att representeras av de partier som med störst beslutsamhet, med alla medel som står till deras förfogande, kommer att bjuda den fascistiska juntan motstånd...”

”— Den internationella utbredningen av den fredliga samexistensen mellan stater med olika sociala styressätt innebär en progressiv tendens i vår epok, och denna avspeglas på den latinamerikanska kontinenten. Utbredningen av den fredliga samexistensen innebär inte att skärpan och förbittringen i klasskampen förminsks. Vad det innebär är att denna nu visar sig på ett annat sätt än i det förgångna och att arbetarklassen har större möjligheter att utlösa sin klasskamp.

Som en konsekvens av utvidgandet och dominansen för de revolutionära principerna på det ideologiska området, har det genomförts en hel serie förändringar av progressiv karaktär på kontinenten. Sådana förändringar visade sig i segern för en militär progressiv rörelsen i Peru — den första av sitt slag i Latinamerika; i UP-regeringens och dess partiers seger 1970; i den folkliga rörelsens seger i Argentina med valsegern för den peronistiska fronten och i Panama-regeringens antiimperialistiska ställningstaganden. Och mer nyligen visar Venezuelas nationalistiska ställningstaganden på dess fördelaktiga karaktär...”

”... Om den chilenska vänstern lyckas utveckla en adekvat strategi för att bemöta fascismen, så skulle den kunna kanalisera den växande internationella solidaritetsrörelse som kommit till uttryck till fördel för Chile...”

”... Men, naturligtvis, för att kunna befästa detta stöd är det nödvändigt att de chilenska revolutionärerna enar sig mot fascistjuntan...”

Det är uppenbart att kommunist- och socialistpartierna har det största inflytandet inom den chilenska arbetarklassen. MIR försäkrar att det ställer sig uppgiften att slåss för de kommunistiska idéerna. Många av dess kadrer som kommer från skikt av studerande och intellektuella i det chilenska samhället, har skapat kontakt med sektorer av bönderna, med de mest utsatta sektorerna av stadsbefolkningen och arbetarklassen. Partiernas olika inflytande gör att de folkliga styrkornas enhet i första hand måste grundas på enheten mellan Kommunistpartiet, Socialistpartiet och MIR. Under sina sista månader arbetade Miguel Enríques till förmån för denna enhet. Detta kommer att bidra till MIR:s enhet med alla UP:s partier, något som dessutom är ett krav som den chilenska revolutionära processen ställer.

Den intima alliansen mellan UP:s partier och MIR skulle i sin tur skapa förutsättningar för att dra in stora sektorer av kristdemokraterna i den antifascistiska kampen...”

Klarheten i argumentationen kräver inga ytterligare kommentarer. Framhållandet av ”den fredliga vägen” och även ”folkfronten” som delar av denna process återfinns vi tydligt uttryckta.

Farorna är uppenbara. Vägen mot troliga framtida nederlag finner vi utstakad av den prestige som den kubanska revolutionens ledare fortfarande kan räkna med bland arbetarklassen och folkets massor och i viktiga sektorer av det revolutionära avantgardet i Latinamerika.

Man återskapar alltså de orsaker som förde det chilenska proletariatet till nederlag och man skapar de potentiella förutsättningarna för nya nederlag. Hur svarar MIR, ERP och JCR på detta

problem?

På det sämsta tänkbara sätt; man undviker det.

Vad beror detta på?

Vilken konkret innebörd har det faktum att man inte svarar på den strategiska nödvändigheten att ta grundlig politisk strid mot alla uppfattningar som — i likhet med den som den kubanska revolutionens ledning för fram idag — står i djup motsättning till revolutionens karaktär och den revolutionära processens framåtskridande?

Vad betyder det att in-te på ett klart sätt resa arbetarnas och folkets revolutions strategiska banér mot alla slags deformationer som ger sig till känna inom massrörelsen?

Det innebär bara att lämna över ledningen för massornas dagliga agerande i reformisternas händer och att reformisterna kommer att bestämma den strategiska och programmatiska karaktären av den aktuella kampen. Det innebär att de organisationer som ingår i JCR drabbas av en politisk och organisatorisk försvagning; att de från dag till dag förlorar förmågan att effektivt ta sig an uppgiften att för de exploaterade massorna skapa en ledning som effektivt leder dem mot revolutionen.

Vilka förmodade taktiska fördelar skulle kunna försvara dessa negativa resultat?

Inga.

Problemet idag är inte att ackumulera styrka på vilket sätt som helst. Det enda sättet att göra det på är det sätt som garanterar att enandet mellan organisationerna och arbetarmassornas kamp utvecklas i perspektivet av massornas självständiga organisering för att de skall kunna ta itu med de framtida, oundvikliga uppgifter som erövrandet av makten ställer. Det vill säga: att lösa problemet med klassens organisering, samtidigt som man för den politiska kampen mot alla negativa tendenser, som försöker avlägsna den från den revolutionära vägen.

Det sätt på vilket kampen kommer att utvecklas imorgon kommer till stor del att bero på vår förmåga att idag garantera att de socialistiska och revolutionära idéerna befästs inom arbetarklassen.

Naturligtvis är det inte denna väg som de propagandistiska sekterna tagit; de som utifrån en abstrakt agitation om reformismens och stalinismens fördärvliga karaktär försöker framstå som ett alternativ.

På detta sätt kommer man inte framåt. Det har klart visats vid otaliga tillfällen. Förutsättningarna för att nå detta mål kan endast skapas genom att man skapar den politiska kapaciteten till att ständigt kämpa med reformismen om ledningen för massrörelsen och att intervensera på så sätt att man framstår som ett konkret alternativ för massorna. Det är enbart så man kommer att kunna befästa förtroendet för revolutionen som ett möjligt och nödvändigt mål.

Men på samma sätt som den propagandistiska sektens väg inte leder någon vart, är det heller inte korrekt att lämna massorna i reformismens händer, samtidigt som man försöker utgöra en revolutionär attraktionspol för klassen på basis av sekundära frågeställningar, frågeställningar som är avlägsna från de verkliga krav som revolutionen ställer.

Det är detta som objektivt inträffar med organisationer som JCR när:

— man försöker garantera sitt politiska oberoende genom en äventyrspolitik, en politik som inte motsvarar de verkliga uppgifter som arbetarrörelsens återhämtning idag kräver, en politik som oundvikligen leder dem till politisk isolering.

— man förlorar sitt oberoende gentemot reformismen (folkfrontspolitik, avsaknad av lärariska utvärderingar om orsaken till den chilenska arbetarklassens nederlag etc).

Denna väg är fylld av faror.

Den väg den kubanska revolutionen följt och det öde OLAS mötte visar oss det. Därför framstår en utvärdering som tar upp dessa erfarenheter och använder dem för att komma vidare, som mer nödvändig än någonsin.

Artikel ur *Boletín Exterior* Nr 3, februari 1974, LCC, Liga Comunista de Chile

Lästips – mera om Chile

Bakgrund:

André Gunder Frank: [Kapitalism och underutveckling i Chile](#) (1970)

[Chile - den kommande konfrontationen](#) (1973)

Skrifter och artikelsamlingar om militärkuppen:

[Chile - frågor kring den chilenska revolutionen](#) (RMF 1974)

[Chile: klasskamp och strategi 1970-73](#) (FK 1974)

[Tidskriften *Kommunist* om Chile](#) (FK 1974)

[UP i Chile - gamla illusioner och nya](#), artiklar och dokument om Chile (KAF 1976)

[Tidskriften *Fjärde internationalen* om Chile](#). (RMF/KAF)

Böcker:

Brun m fl: [Fallet Chile. Om möjligheten av en fredlig övergång till socialismen](#) (1974)

Tor Sellström: [Om Pinochets Chile](#)